

Terug naar Verona

Julien Althuisius

Terug naar Verona

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 4546 3

© 2022 Julien Althuisius

Omslagontwerp Roald Triebels

Omslagillustratie © Stefan Gifthaler/Millennium Images, UK

Foto auteur © Ruud Pos

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn vader en moeder, natuurlijk.

It's knowin' that your door is always open
And your path is free to walk
That makes me tend to keep my sleeping bag rolled up
And stashed behind your couch

Elvis, 'Gentle on My Mind'

1

Lana Del Rey zong voor hem. *Goddamn, man child. You fucked me so good that I almost said 'I love you'.* En de nacht was van hem. Het oranje schijnsel van de lantaarnpalen. De lucht zwart. De geparkeerde auto's en de fietsen in hun rekken. De bomen met hun takken richting de hemel als juichende armen met duizend vingers. De heerlijke lauwwarme zomeravondlucht die langs zijn ontblote onderarmen streek. De geur van afgekoelde stad na een warme dag. Zo'n moment dat je pas op waarde weet te schatten als je maanden later in een dikke parka vloekend tegen de wind in fietst. Al die mensen langs wie hij fietste nu, achter de ramen. Slapend. Wakker. Neukend. Ze waren allemaal van hem. Charlie haalde een hand van het stuur en moest met zijn andere hand meteen een corrigerende ruk geven om niet vol op een geparkeerde vaalblauwe Opel Astra te rijden. De stoot adrenaline deed zijn werk en toen hij zijn balans eenmaal had hervonden tastte hij met zijn vrije hand in het borstzakje van zijn spijkeroverhemd. Hij viste er een pakje Stimorol uit, bracht het naar zijn mond en drukte er een kauwgompje uit. Hij rook iets. Nadat hij het pakje weer in zijn borstzak had gestoken bracht hij zijn hand nogmaals omhoog, onder zijn neus. Hij snoof, hield de lucht even vast en wist toen wat het was dat hij rook. Hij lachte. Hardop.

Een fietser haalde hem in. Automatisch begon Charlie sneller te

fietsen, maar hij dwong zichzelf om weer te vertragen. Hij had geen haast, hoefde nergens naartoe. Ja, naar huis, maar – hij keek op zijn horloge – Anne was toch nog niet thuis. Ze had een late voorstelling en bleef daarna dan meestal hangen in het aangelegen café. Acteurs weten waar ze na de voorstelling moeten zijn voor complimenten, zoals zeeleeuwen in de dierentuin weten naar welk bassin ze moeten zwemmen om sardientjes toegeworpen te krijgen. Niet dat Anne bevestiging nodig had. Ze wist dat ze goed was. Dat besef maakte haar onafhankelijk en die onafhankelijkheid maakte haar aantrekkelijk. Ze was ongevoelig voor gemakkelijke vleierij. Heel veel mannen hadden hun tanden stukgebeten op haar talent om totaal niet onder de indruk te zijn van anderen. Ze moesten met iets beters komen. En dat kwamen ze nooit. Zeker die theaterfiguren niet. Die vrat ze als ontbijt.

Dwars door zijn lichte, maar zeer zeker aanwezige dronk heen diende zich bij zijn linkerslaap een vroege hoofdpijn aan, die het bewijs was dat de fles rode wijn die hij had gekocht niet tot de allerbeste categorie behoorde. Hij trapte door. Misschien nog even in bad zo meteen. Twee paracetamol erin en dan in het warme water wachten tot ze begonnen te werken. Lana Del Rey zong ondertussen verder. Zij was het enige wat hij hoorde.

'Cause you're just a man. It's just what you do. Your head in your hands, as you color me blue.

Hij zong mee. Als er andere mensen in de buurt waren geweest hadden die zich met een bewondering grenzende verbazing afgevraagd hoe zo'n hoog stemmetje uit zo'n grote man kon komen. Zelf hoorde hij niets, de geluiddichte koptelefoon blokkeerde zijn eigen stemgeluid.

De dreun was immens en vulde de hele wereld. Een verblindend witte oerknal, oneindig en tegelijk niet langer dan een fractie van een seconde. Daarna zweefde hij door de lucht. God, wat raar. Hij had zich weleens afgevraagd hoe het zou voelen om geraakt te worden door iets vele malen groter en sterker dan hijzelf.

Zou hij gelanceerd worden en als een elastiekje door de lucht zweven? Of zou hij op de motorkap terechtkomen en opgevangen worden door de voorruit, die zou meegeven en zich tot een gebroken glazen gietvorm van zijn lijf zou vormen? In zijn fantasie was het voertuig altijd een vrachtwagen geweest. Maar dit was een gewone personenauto.

Hij vloog. Met één hand nog aan zijn stuur – hij moest zich toch ergens aan vasthouden. Er was alleen een stil, geweldig sereen zweven, een paar tellen lang. En Lana Del Rey, die maar door bleef zingen, met die stem van een sirene.

Goddamn, man child. You act like a kid even though you stand six foot two.

Gewichtloos zag hij de wereld in schemerige flitsen aan zich voorbijtrekken. Hij keek recht in de lamp van een lantaarnpaal die op zijn kop stond. Hij vloog kennelijk ondersteboven. Het stadse zwart van de nachtelijke hemel. Nog een witte vlek. De maan? Toen het daverende tweeluik motorkap en voorruit, tadam-bam, de trampoline van staal en het vangnet van tweelaags veiligheids-glas, dat niet meegaf, maar zijn vorm behield en hem onverschillig van zich afwierp, de straat op.

Het wegdek was nog warm van de hete dag – iets wat hij vrijwel nooit voelde, tenzij hij 's avonds op blote voeten naar buiten ging omdat hij vergeten was de post uit de brievenbus te halen of omdat hij zijn bezoek, dat net iets langer bleef hangen dan hij wilde – meestal Aaron –, wilde uitzwaaien.

En nu voelde hij het, die warmte, toen hij op het punt stond in het asfalt te verdwijnen. En fuck, nu begon het schuren en het branden. Zijn wang scheurde geluidloos open, net als zijn oor en de huid boven zijn slapen. Toen kwam hij tot stilstand. Zijn fiets lag om hem heen gebogen; het verwrongen stuur beknelde zijn onderarm en het voorwiel zat om zijn linkerkuits heen gevouwen.

Een tiental meter bij Charlie vandaan stond een auto stil, schuin op de weg. De motor liep stationair en ronkte. Een stier nadat hij

iemand op de hoorns genomen heeft. Een moment ging voorbij. Tien seconden, dertig seconden, een minuut? Van zijn tijdsbesef was net zoveel over als van zijn ribbenkast. Kom dan. Help me. Je ziet me toch liggen?

Het portier ging open en iemand stapte uit. Tegen het licht van de straatlantaarn in zag Charlie niet meer dan een silhouet. Het liep naar de voorkant van de auto, bleef daar even staan, ging door zijn knieën en liep toen weer terug. Het silhouet stapte in en sloeg het portier dicht. Charlie probeerde om hulp te roepen, maar toen hij zijn mond opendeed klonk er alleen een zacht gegorgel. Hij hoorde hoe de koppeling werd ingetrapt, de auto in versnelling werd gezet en de motor toeren begon te maken.

Hij lag daar. En de auto trok op weg, heel rustig. Alsof de chauffeur rijexamen deed. Eerst in z'n een, daarna naar z'n twee, soepel en beheerst. Vervolgens verdween de wagen om de hoek. Even dacht hij dat als de auto eenmaal weg zou zijn, dit allemaal ongedaan gemaakt zou worden. Dat het allemaal ingebeeld was en hij zo weer op zijn fiets zou zitten, kauwgom in zijn mond, Lana Del Rey in zijn oren.

Maar dit gebeurde. Het leek alsof er een knop werd omgezet en de pijn nu pas zijn lijf in begon te stromen. De eerste scheut kwam vanuit zijn benen en kroop naar boven. Daar werd hij tegemoet getreden door een andere pijnscheut, die vanuit de opengehaalde zijkant van zijn gezicht naar zijn keel trok, richting zijn borstkas, en toen opeens overal was, heet en woest. Met de pijn kwamen ook de gedachten. Niet georganiseerd en kalm, zoals ze bij hem altijd waren, maar dwars door elkaar heen, elkaar onderbrekend, over elkaar heen buiteland, op zoek naar een nooduitgang.

Nu lag hij daar. Een hoop vlees, bloed en gedachten, een Jackson Pollock-schilderij. Minder mens dan hij ooit geweest was. Hij zag zijn koptelefoon liggen en kon, ondanks een oor dat aan flarden lag, Lana Del Rey onverstaanbaar horen fluisteren. Zijn telefoon lag een meter of vijf voor hem op straat tegen de stoeprand

aan, onbereikbaar. Maar ook als hij erbij had gekund, was het ding nog nutteloos geweest. Zijn ene arm lag vast onder de fiets, de andere was waarschijnlijk gebroken; er was in ieder geval geen beweging in te krijgen.

Hij wilde weer om hulp roepen, maar kwam niet verder dan een rasperd hijgen. Kon iemand hem godverdomme helpen? De angst kondigde zich niet aan, maar overspoelde hem plotseling. Niet omdat hij alleen was. Niet vanwege het woekeren van de pijn, maar juist omdat die minder en minder werd. Zoals een golf zich van het strand terugtrekt, verliet de pijn langzaam zijn gebroken lijf. Hij rilde en probeerde zich uit alle macht aan die ontsnappende pijn vast te klampen. Ongrijpbaar als water glipte hij weg, buiten het bereik van zijn onmachtige vingers, armen en benen. Tot hij volledig was verdwenen.

2

Met de vlakke kant van een groot Sabatier-koksmes sloeg Bruno een vette teen knoflook plat. Hij sneed 'm fijn en gooide de flinterdunne schijfjes samen met een handvol rozijnen, wat pijnboom-pitten en fijngehakte ansjovis in een koekenpan met olijfolie. Het knetterde en siste. Bruno snoof het aroma op en veegde het mes af aan zijn schort. Hij hield het omhoog, draaide het heen en weer in het licht en inspecteerde het snijvlak. In het lemmet stonden zijn initialen gegraveerd. Bruno had het mes, onderdeel van een set, een paar jaar geleden van Sylvia voor zijn verjaardag gekregen. Sylvia was zwanger van Senne en met het cadeau wilde ze Bruno het signaal geven dat de tijd van zakjes, bakjes en afhaal voorbij was. Zijn schoonouders hadden hem een kookboek cadeau gedaan. Het was een gecoördineerde aanval.

Op het moment zelf had hij het niet door, maar achteraf had Bruno de theorie dat die twee cadeaus de markering vormden voor het begin van het einde van het eigenaarschap over zijn eigen leven. Bruno had nog iets van dertig procent van de aandelen, de rest was in handen van met name de kinderen en Sylvia. Na de messenset was de naamgeving van hun eerste zoon het volgende hectometerpaaltje geweest. Bruno wilde graag Tom, of Tomas. Kort, niet te veel gedoe, niet te opvallend. Maar Sylvia had – hij had er in eerste instantie hard om moeten lachen, maar zag al vrij snel dat ze geen

geintje maakte – hun eerstgeborene Rembrandt willen noemen. De nasleep van vier jaar Rietveld Academie en een voorzichtige carrière als portretschilder. Niet dat daar een markt voor was. Als bijverdienste gaf ze daarom ook cursussen portrettekenen. Dat deed ze in een atelier dat ze deelde met twee andere kunstenaars. Maar Rembrandt dus. Sylvia bestudeerde zijn werk met de toewijding van een museumcurator. Waar Bruno het zoveelste portret van een doodsbleke, paffrige zeventiende-eeuwse notabele zag, wees zij hem op de lichtval, de brillen in textuur en levendigheid in de dikke penseelstreken die waren opgebouwd van licht naar donker. Toen ze eens samen voor een zelfportret van Rembrandt stonden, liet Sylvia Bruno naar de grijze haren kijken. Die had Rembrandt zo realistisch gekregen door met de achterkant van zijn penseel het bovenste laagje van de verf af te krabben.

Er viel dus vanuit Sylvia's perspectief zeker iets te zeggen voor de naam Rembrandt, maar dat er iets voor te zeggen viel maakte het natuurlijk niet minder bespottelijk. Bovendien wilde Bruno niet een van die ouders worden die hun kinderen opzadelen met een 'originele' naam, alsof ze het zoveelste in het oog springende accessoire moeten zijn. Bovendien, hoe leuk is het om Presley, Meander, Krakau of Cigar te heten als je zestien bent?

Het werd Senne, een naam waar Sylvia mee aan kwam zetten nadat Bruno had gezegd dat hij best akkoord wilde gaan met Rembrandt, maar dat zijn tweede (en derde) naam dan wel Hans en Klok gingen zijn. Ook met Senne was Bruno eigenlijk niet helemaal tevreden, maar omdat Sylvia's openingsbod zo buitensporig was, leek Senne een redelijke uitkomst. De tirannie van het extremisme.

Hij schroefde de dop van een fles rode wijn en goot een flinke scheut in de pan. Terwijl de wijn de ansjovis, pijnboompitten, rozijnen en knoflook bluste, trok hij een blikje tomatenpuree open en schepte de inhoud ervan erbij. Hij roerde even met een houten lepel en zette het vuur lager. Op een andere gaspit stond een pan met spaghetti te borrelen. Hij vond het niet vervelend om te koken.

Hij had ervan leren houden en nu was het een van de spaarzame momenten thuis die hij helemaal voor zichzelf had. Zijn kinderen wisten inmiddels dat ze hem niet mochten storen en ook Sylvia was zo verstandig op die momenten uit zijn buurt te blijven. Dit was een Siciliaans recept. Bruno was nog nooit op Sicilië geweest, maar het stond bovenaan zijn lijstje. Blauw en warm zeewater, lege witte stranden. Het eten. Pasta alla norma, melanzane, arancini, cannoli. Erheen gaan met het lijf van Wesley Sneijder uit 2012 en twee weken later terugkomen als Wesley Sneijder in 2022.

Bruno pakte een theedoek, haalde de pan met spaghetti van het vuur en wilde naar de gootsteen lopen om hem af te gieten, maar stootte met zijn scheen tegen de openstaande klep van de vaatwasser, waardoor hij zijn balans verloor. Met een acrobatische beweging kon hij de pan nog op het aanrecht laten landen. Het hete water klotste over de rand en vormde een bleke, zilte plas op het zwarte werkblad. Het daaropvolgende ‘Godverdomme!’ kwam vanuit Bruno’s tenen en bulderde door het huis.

‘Jezus, wat nou weer?’ Sylvia kwam de keuken in rennen. Haar ogen schoten schrikachtig heen en weer tussen Bruno en het aanrecht. Ze had haar mond halfopen, alsof ze nog iets wilde zeggen, maar dat niet deed omdat ze de situatie niet helemaal goed wist in te schatten.

Bruno gebaarde naar de klep van de vaatwasser. ‘Hoe vaak moet ik het godverdomme nog zeggen? Doe die fucking klep dicht!’

Sylvia bukte, haar grote gouden oorringen bungelend tegen haar wangen. Terwijl ze Bruno aankeek deed ze de klep van de vaatwasser langzaam dicht.

‘Zo goed?’

‘Nee, het is niet fucking zo goed!’

Gustav, die ook naar de keuken was gedrenteld om te kijken wat er aan de hand was, sloeg zijn hand voor zijn mond en zette grote ogen op. ‘O, je mag geen fuck zeggen!’

Bruno haalde zijn schouders op. ‘Soms, als er iets heel ergs ge-

beurt, mag je best fuck zeggen. Dan móét je zelfs fuck zeggen.’

‘Jij bent lekker een fuck!’ Gustav grijnsde.

Sylvia sloeg haar armen over elkaar. ‘Hier. Is dit nu wat je wilt?’

‘Nee. Wat ik wil is dat jij de kutklep van de kutvaatwasser dichtdoet, zodat ik er niet elke keer tegenaan loop.’

Bruno’s telefoon ging. Anne. Bruno fronste, pakte de telefoon en drukte het knopje op de zijkant in, waarop het geluid verstomde. ‘Serieus,’ zei hij tegen Sylvia, die nog steeds met haar armen over elkaar haar niet-aflatende afkeuring duidelijk stond te maken. Hij maakte een kort gebaar met zijn hand. ‘Gewoon, dicht!’

Ze trok haar wenkbrauwen op en schudde haar hoofd. Zijn telefoon ging opnieuw. Sylvia knikte. ‘Moet je niet opnemen?’

Bruno zuchtte. Hij griste een theedoek van een haakje, veegde zijn handen droog en nam met zichtbare tegenzin zijn telefoon op.

‘Hé An, alles goed?’ Met zijn vrije hand veegde Bruno langs zijn baard.

Hij pakte een houten pollepel en roerde door de saus terwijl hij naar Anne luisterde.

Toen liet hij de lepel vallen. Zijn hand ging naar zijn slaap.

‘O, jezus christus!’

Sylvia’s hoofd schoot omhoog. Vragend keek ze Bruno aan. Een geluidloos ‘Wat?’ verliet haar lippen.

Hij schudde zijn hoofd, stak zijn hand op en drukte de telefoon tegen zijn oor. Hij keek langs Sylvia heen.

‘O, jezus christus.’ Nog eens.

Sylvia kwam voor hem staan. Ze had Gustav tegen zich aan gedrukt en liet haar hand op zijn hoofd rusten. Ze boog even door haar knieën en duwde hem zacht richting de woonkamer. ‘Ga maar even naar je broer – filmpje kijken.’

Bruno’s ogen schoten door de keuken. Hij knikte een paar keer bevestigend en maakte met zijn vrije hand wat gebaren in de lucht.

‘Oké. Oké. Ja. Is goed. Ja. Ja. Nee, laat mij dat maar doen. Oké. Oké.’

Hij liet zich in een stoel aan de eettafel zakken en vroeg: ‘En kunnen we er al langs of hoe werkt dat?’ Weer knikte hij. ‘Oké. Ja tuurlijk. Tuurlijk. Als ik iets voor je kan doen, laat het me weten. Ja, doe ik, ik bel Aaron. Oké. Spreek je later. En sterkte, hè Annie. Bel me. Echt.’

Bruno liet zijn telefoon op tafel vallen en sloeg zijn handen voor zijn ogen. Sylvia pakte zijn ene hand en zocht zijn blik.

Hij keek haar aan. Een fijnmazig netwerk van rode adertjes lag als een spinnenweb op het wit van haar ogen.

Hij haalde diep adem. Toen vertelde hij wat er was gebeurd.

Sylvia ging tegenover Bruno aan tafel zitten en liet haar hoofd in haar handen vallen. ‘Fuck!’ fluisterde ze. ‘Fuck!’

Bruno keek haar aan en ging rechtop zitten. Een traan trok een spoor over haar wang. Hij stak zijn hand naar haar uit, maar trok die terug en liet zich weer in zijn stoel zakken. Vanaf het gasfornuis bereikte de dikke geur van aangebrande tomatenpuree zijn neus.

3

Aaron roffelde zachtjes met zijn vingers over het toetsenbord. Op het scherm stond een Word-document open. De cursor knipperde ergens halverwege de tekst. Aan, uit. Aan, uit. Aan, uit. Dat knippen had een praktische functie, maar er ging ook iets dwingend van uit. Hup, kom op, verder schrijven, waar wacht je op? Aaron begon aan een zin en verwijderde de tekst weer. Hij liet zijn vingers willekeurig over het toetsenbord gaan, in de hoop dat er dan iets zinnigs zou verschijnen. Veel coherenter dan ‘jsiadjoasjgoijseiwes’ werd het niet.

Het was spitsuur. Met deadlines op hun hielen kwamen verslaggevers terug van reportages of legden druk bellend de laatste hand aan een verhaal. Aan een paar grote tafels die tegen elkaar aan stonden geschoven – ‘de middentafel’ – overlegden leidinggevenden wat de opening van de krant moest worden morgen. Het rook naar oude koffie, magnetronmaaltijden en vers geprint papier.

Uit het plafond staken beugels met daaraan grote, platte televisieschermen die een onafgebroken stroom aan nieuws uit binnen- en buitenland toonden. NOS24, CNN, teletekst. Tientallen doden bij een explosie in Mexico. Koffer met stoffelijke resten gevonden in de haven van Rotterdam. Kamermeerderheid voor nieuw kinderpardon. Op een ander scherm voetbalde Sevilla tegen Real Madrid. Het stond nog o-o.

Het was begonnen met een gerucht dat verspreid werd in rookruimtes, bij het koffieapparaat en in de lift. Freek Osewoudt, al jaren hun correspondent in de Verenigde Staten, lag in scheiding met zijn vrouw en overwoog terug te komen naar Nederland. Heel vervelend voor *good old* Freekie the Freak, die Aaron een paar keer ontmoet had op bedrijfsfeestjes en de zogenoemde correspondentendagen, en die nooit verlegen zat om een sterke anekdote – maar voor Aaron was het een voorzichtige aanzet om een langgekoesterde droom in vervulling te laten gaan. Hij had er eigenlijk op gerekend dat het nog een paar jaar zou duren voordat de vacature zich zou aandienen, maar nu leek alles in een stroomversnelling te komen. Het verlossende woord kwam op een vrijdagavond in de vorm van een e-mail van de hoofdredacteur, die aan de hele redactie werd gestuurd:

Beste collega's,

Vandaag meldde Freek Osewoudt ons dat hij stopt als correspondent in de Verenigde Staten. Dat zagen we niet aankomen, waardoor we nu met enige spoed op zoek moeten naar een opvolger.

Hierbij de vacaturetekst.

Goed weekend, allemaal!

Nog diezelfde avond was Aaron begonnen aan zijn sollicitatiebrief. 'Ik ben nog nooit in Amerika geweest, maar ik ken het als mijn broekzak', was de eerste zin. Daarna volgde een ode aan Amerika, aan zijn idealen, zijn schoonheid, zijn weerzinwekkendheid, zijn stedelijke grootsheid en zijn natuurlijke rijkdom. 'Amerika blijft ondanks alles het land van dromen', schreef Aaron, waarna hij Barack Obama citeerde: '*In no other country on Earth is my story even possible.*'

Het voelde wat vreemd om een sollicitatiebrief naar zijn eigen werkgever te sturen, maar hij wees zijn hoofdredacteur nog maar eens op zijn prestaties van de afgelopen tien jaar. Hij was de tel kwijtgeraakt na alle keren dat hij de voorpagina had gehaald; hij

had een prestigieuze prijs gewonnen voor een serie politieke interviews; en hij was integraal onderdeel geweest van het onderzoeksteam dat grootschalige belastingfraude had blootgelegd, met als resultaat het aftreden van de verantwoordelijke minister. Aaron was, zo schreef hij, ‘niet alleen klaar voor, maar ook toe aan een nieuwe stap’.

Achter dat woord knipperde nu de cursor. Hij klikte een ander tabblad aan, checkte zijn mail en opende Twitter. Zonder daadwerkelijk te lezen wat er stond, scrolde hij door zijn tijdlijn. Hij opende een link naar een artikel van *The Washington Post* over een nieuwe, progressieve stroming binnen de Republikeinse Partij, maar kwam niet verder dan de intro. Aaron stond op, liep naar het keukentje en maakte een kop thee. Terwijl hij stond te wachten tot het water kookte, staarde hij naar het blauwomlijnde tegeltje dat provisoorsch tegen de wand van de magnetron was geplakt. WE DENKEN HIER AAN ALLES. BEHALVE AAN FLAUWEKUL, stond er in cursief. De waterkoker klikte en Aaron schonk zijn mok vol en liep terug naar zijn plek.

‘Heb je ’m al verstuurd?’ Achter hem stond Marjan, druk kauwend op een Nicotinell. Ze had een hand op de rug van zijn stoel en keek over Aaron heen naar zijn scherm. Haar ogen gingen over de tekst. Aaron minimaliseerde het scherm en keek haar aan. Haar kaken maalden. Ze had van die hangende oogleden die naar de buitenkant toe schuin afliepen en overgingen in kraaienpootjes. Goedmoedige ogen. Niet te verwarren met zachtmoedigheid. Ze was jarenlang correspondent geweest in Centraal-Afrika, waar ze stammenoorlogen van dichtbij had verslagen. Daarna was ze embedded met een militaire missie mee geweest in Afghanistan. Er waren kogels ingeslagen centimeters naast haar hoofd. Op een markt in Kabul had ze gezien hoe op enkele tientallen meters afstand een jongetje van dertien zichzelf had opgeblazen. Toen ze die avond onder de douche stond en haar haar waste, kleurde het water rood. Ze had dat soort verhalen verteld, soms terloops, tijdens

borrels, of als ze samen in het rookhok stonden. Klinisch, alsof ze verslag deed van een trip naar de supermarkt. Ze sloot haar verhalen af met een ‘ach ja’ of ‘afijn’, om vervolgens haar sigaret met haar duim uit te drukken in de grote staande asbak. Aaron bewonderde haar, maar probeerde dat nooit te laten merken. Je kunt geen gelijkwaardige relatie met iemand hebben die je bewondert.

‘Ik geloof dat ik er wel bijna ben,’ zei Aaron.

Marjan trok haar wenkbrauwen op en stopte met kauwen. ‘Wil je dat ik het eerst even lees?’

Vanuit zijn ooghoek zag Aaron hoe Real Madrid vanuit een corner op 1-0 voorsprong kwam. Hij knikte. ‘Graag. Ik stuur het je wel als het af is.’

Ze tikte twee keer met haar hand op de rugleuning van Aarons stoel. ‘Bij jou is het nooit af. Stuur nou maar op.’ Zonder zijn antwoord af te wachten liep ze weg.

‘Misschien klinkt dit een beetje cruijffiaans,’ schreef Aaron verder. ‘Jullie weten wat ik kan. Maar jullie weten niet wat ik niet kan. Daarom...’ Zijn telefoon trilde. Bruno. Aaron drukte op het muteknopje. Zijn vingers zweefden boven het toetsenbord. Weer ging zijn telefoon, en weer drukte hij Bruno weg. Meteen daarna volgde een bericht. Aarons ogen gingen van zijn computermonitor naar zijn telefoon. *Bel me, nu!!!* Aaron haalde een hand door zijn haar, zuchtte en belde Bruno terug.

Er wordt weleens gezegd dat angst je bij je keel grijpt, dat die je de adem beneemt, doet happen naar lucht. Onzin. Angst raakt je in je maag, als een opstoot van een bokser. Zo verzwakt hij in één klap je hele zijn, zowel lichaam als geest. Je lijf krimpt ineen, je middenrif zakt in en je schouders verkrampen; dat is dat happen-naar-luchtgevoel. Lange, lange tijd na die ene klap blijf je nog de spanning in je onderbuik voelen, alsof je maag zich alvast schrap zet, bang voor de volgende beuk. Die komt niet. En dan gaat, op een onbewaakt moment, je telefoon.

Aaron hoorde Bruno aan. Als een gewond dier dat zoekt naar een schuilplaats liep hij over de redactie op zoek naar een plek waar niemand hem kon zien. Hij nam de lift naar beneden en liep naar buiten, de zachte zomeravond in. Terwijl Bruno hem van alles op de hoogte bracht, liep Aaron rondjes op de parkeerplaats. Voordat ze ophingen spraken ze af dat ze morgen op bezoek zouden gaan bij Charlie.

Even later stond hij voor de fietsenstalling, zijn tas nog in zijn hand. Met de app op zijn telefoon haalde hij zijn matzwarte fiets van het slot. Hij gooide zijn tas over zijn schouder en stapte op. Het avondlicht viel op zijn gezicht terwijl hij van de parkeerplaats reed. Even dacht hij dat het motortje van zijn elektrische fiets de geest had gegeven, zoveel moeite kostte het om de trappers in beweging te krijgen.